ΙΩΑΝΝΑ ΧΡ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΝ
ΚΡΑΤΙΝΟΥ 7 • Τ.Κ. 105 51 ΑΘΗΝΑ
ΑΦΜ: 035327371 • ΔΟΥ Α' ΑΘΗΝΩΝ
ΤΗΛ./FAX: 210 3216738 • ΚΙΝ.: 6974 398291

40

ΕΠΙΔΟΘΗΚΕ 27/6/2011 ΩΡΑ 11 π.μ.
Ο ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Β. ΠΑΖΙΟΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ 6 - ΑΘΗΝΑ 104 31
ΤΗΛ.: 210.5234.807

Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας

Ε' Τμήμα

Α Ι Τ Η Σ Η

Του Σωματείου με την επωνυμία «Όμιλος Φίλων του Δάσους» (ΟΜ.ΦΙ.ΔΑΣ), που εδρεύει στη Λαμία, οδός Καραϊσκάκη 101 και εκπροσωπείται νόμιμα από την Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού Πολυξένη Ράγκου του Κωνσταντίνου, κατοίκο Λαμίας, οδός Χατζοπούλου 1.

Κ Α Τ Α

Των Υπουργών Περιβάλλοντος Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής και Πολιτισμού και Τουρισμού

ΠΕΡΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

Της με αριθμ. πρωτ. οικ. 125198/926/7.4.2011 αποφάσεως των ως άνω Υπουργών με θέμα: «Έγκριση περιβαλλοντικών όρων για την υπόγεια εκμετάλλευση βωξίτη στις θέσεις ΄Δύο Βουνά΄ και ΄Κοπρισιές΄ εντός της Ο.Π. 209, Δ.Δ. Δύο Βουνών, Δήμου Γοργοποτάμου, Νομού Φθιώτιδας και τη λειτουργία των συνοδών μηχανολογικών εγκαταστάσεων θραύσης - ταξινόμησης βωξίτη στην Αγία Μαρίνα Δήμου Στυλίδας Νομού Φθιώτιδας από την εταιρία ΄ΕΛΜΙΝ Α.Ε΄».

.....

Με την ως άνω κοινή υπουργική απόφαση ενεκρίθησαν περιβαλλοντικοί όροι για την υπόγεια εκμετάλλευση βωξίτη στις θέσεις Δύο Βουνά και Κοπρισιές που βρίσκονται στην ανατολική πλευρά του ορεινού όγκου της Οίτης ως και για τη λειτουργία των συνοδών μηχανολογικών εγκαταστάσεων θραύσης - ταξινόμησης βωξίτη στην παραθαλάσσια θέση «Μαυρογαίες» του Δ.Δ. Αγίας Μαρίνας Δήμου Στυλίδας.

Την ακύρωση της ως άνω με αριθμ. πρωτ. οικ. 125198/926/7.4.2011 κοινής υπουργικής αποφάσεως αιτούμεθα για τους κάτωθι νόμιμους και βάσιμους λόγους και για όσους θέλουμε εν καιρώ προσθέσει.

Ι. Διότι η προσβαλλομένη απόφαση αντίκειται στο ευθύς κατωτέρω παρατιθέμενο καθεστώς αυξημένης προστασίας των βουνών, ως ευαίσθητων οικοσυστημάτων.

Ειδικότερον: Η χώρα μας, κατ' εξοχήν ορεινή με πλούσιο φυσικό ανάγλυφο,

έχει πολλά βουνά που εκτός του ορεινού πληθυσμού, της πανίδος και της χλωρίδος των είναι πολύτιμοι ιστορικοί και μυθολογικοί τόποι. Τα βουνά όμως είναι εξ ορισμού ευαίσθητα και ευπαθή οικοσυστήματα, διότι αποσταθεροποιούνται εύχερώς. Λόγω της ευπαθείας των, τα ευαίσθητα οικοσυστήματα απολαύουν ηυξημένης προστασίας και επιδέχονται μόνον πολύ μικρή και ηπίαν ανθρώπινη παρέμβαση.

Η ως άνω προστασία είναι αυτοτελής και δεν πρέπει να συγχέεται με την προστασία των δασών που μπορεί να καλύπτουν όλον ή τμήματα του βουνού. Όπου υπάρχουν δάση, απλώς η προστασία αυτή **εκτείνεται και συντρέχει** με την προστασία του βουνού που παρέχεται εις τούτο ως ευαίσθητον σύστημα καθ' εαυτό και όχι ένεκεν της τυχόν δασικής καλύψεώς του.

Η οικολογική αυτή προσέγγιση των βουνών χρονολογείται από την Διάσκεψη του Pio (1992) και εκτίθεται ρητώς και σαφώς στην Agenda 21 (Κεφ. 13,"Managing fragile ecosystems - sustainable mountain development").

Στη Χώρα μας, η οποία προηγήθη εν τούτω και της Agenda 21, η αναγνώρισις της ανάγκης παροχής περιβαλλοντικής προστασίας κατά τους κανόνες της οικείας επιστήμης (οικολογίας) είχε προηγηθεί στην νομολογία του νεοσυστάτου τότε Ε' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας. Η λογική της νομολογίας αναχωρούσε από την συνταγματική κατοχύρωση της περιβαλλοντικής προστασίας με το άρθρο 24 του Συντάγματος, την οποία παρείχε κατά τις αρχές και τους κανόνες της οικείας επιστήμης, δηλαδή της οικολογίας .

Ειδικότερον κατά την παγία νομολογία του Ε' Τμήματος του ΣτΕ τα βουνά και δη τα δασοσκεπή ανήκουν στα ευαίσθητα οικοσυστήματα, στα οποία επιτρέπεται μόνο ήπια ανάπτυξη, « ... η οποία είναι, κατ' αρχήν, ασυμβίβαστος προς την μεταλλεία» (ΣτΕ 772/1998).

Κατά ταύτα η προσβαλλομένη με αριθμ. πρωτ. οικ. 125198/926/7.4.2011 κοινή υπουργική απόφαση, καθ' ο μέρος δι' αυτής εγκρίνονται περιβαλλοντικοί όροι για την υπόγεια εκμετάλλευση μεταλλείου βωξίτη στον κύριο ορεινό όγκο της Οίτης είναι παράνομη και ακυρωτέα, ως αντιβαίνουσα στην ως άνω συνταγματική προστασία των βουνών, η οποία αποκλείει πάσα παραγωγική εκμετάλλευση δια της λειτουργίας μεταλλείου.

ΙΙ. Περαιτέρω κατά τα κριθέντα από το Συμβούλιο της Επικρατείας *« ... εκ του θεμελιώδους κανόνος της βιωσίμου αναπτύξεως, κατοχυρουμένης τόσον εις το Σύνταγμα (άρθρον 24) όσον και εις την Συνθήκην του Μάαστριχτ (άρθρα Β, 2 και 130 Ρ), κυρωθείσαν δια του Ν. 2077/1992, ήτοι της αναπτύξεως εκείνης η οποία ικανοποιεί τας ευλόγους ανάγκας της παρούσης γενεάς χωρίς να θέτη εις κίνδυνον την ικανοποίησιν των αναγκών των μελλουσών γενεών, προκύπτει ότι επιβάλλεται πρωτίστως η διατήρησις του φυσικού κεφαλαίου της χώρας δια την μεταβίβασίν του ακεραίου εις τας επομένας γενεάς, ώστε να υπάρχει η επιβαλλομένη ισότης ικανοποιήσεως των αναγκών μεταξύ των γενεών (Σ.Ε. 5235/96). Κατ' ακολουθίαν, εις τον θεμελιώδη κανόνα της βιωσιμότητος υπόκειται πάσα οικονομική και παραγωγική δραστηριότης, συμπεριλαμβανομένης και της εξορυκτικής τοιαύτης, και δη της μεταλλευτικής. Η βιώσιμος δε μεταλλεία δεν συνίσταται απλώς και μόνον εις την αποφυγήν προκλήσεως μονίμου βλάβης εις το φυσικόν περιβάλλον εκ της εξορύξεως και εις την αποκατάστασιν του θιγέντος εκ της εκμεταλλεύσεως χώρου του, αλλά περιλαμβάνει ιδίως* ***την φειδωλήν εξόρυξιν, η οποία συναρτάται προς την σπάνιν του μεταλλεύματος, τα συνολικά αποθέματα αυτού, την διαφύλαξιν επαρκών αποθεμάτων δια τας επομένας γενεάς, την αναγκαιότητα της χρήσεως του μεταλλεύματος και, πάντως, την διατήρησιν επαρκούς αποταμιεύματος μέχρι της εξευρέσεως αναλόγου χρησιμότητος ανανεωσίμων πόρων, δεδομένου ότι η εξόρυξις μεταλλεύματος, ήτοι πόρου μη ανανεωσίμου, αποτελεί ανάλωσιν φυσικού κεφαλαίου.***

Επειδή η κατά τα άνω αναγκαία φειδώ κατά την εξόρυξιν και αξιοποίησιν του μεταλλεύματος, όπως άλλωστε και παντός άλλου περιωρισμένου φυσικού πόρου, δεν είναι εφικτή χωρίς προηγουμένην σχεδίασιν της εξορυκτικής δραστηριότητος και χωροθέτησιν των μεταλλευτικών περιοχών, η οποία δέον να γίνεται με γνώμονα όχι μόνον την ύπαρξιν κοιτασμάτων αλλά και την συνδρομην όλων των ειρημένων όρων βιωσιμότητος της μεταλλευτικής δραστηριότητος και ιδίως με αξιολόγησιν της εντεύθεν προσδοκωμένης ωφελείας εν συγκρίσει προς το κόστος της

εξορύξεως εκ της απωλείας φυσικού κεφαλαίου» (ΣτΕ 772/1998).

Εντεύθεν έπεται ότι η εξορυκτική δραστηριότης απαγορευομένη καταρχήν σε τόπους απόλυτης προστασίας και στα ευαίσθητα οικοσυστήματα, είναι ανεκτή μόνο ως μεταβατική, ήτοι μέχρις ότου ανακαλυφθούν ανανεώσιμα υποκατάστατα του εξορυσσομένου ορυκτού, υπό αυστηρότατο καθεστώς προϋποθέσεων και **με μεγάλη φειδώ κατόπιν προηγούμενου σχεδιασμού**, όρος που δεν πληρούται εν προκειμένω κατά τα ευθύς κατωτέρω αναφερόμενα, ούσης επομένως και γι' αυτό το λόγο παρανόμου και ακυρωτέας της προσβαλλομένης υπουργικής αποφάσεως, άλλως.

Ειδικότερον σύμφωνα με την προσβαλλομένη απόφαση με αυτήν εγκρίνονται οι περιβαλλοντικοί όροι για την υπόγεια εκμετάλλευση βωξίτη από την ΕΛΜΙΝ Α.Ε. **σε 8 (οκτώ) χώρους συνολικού εμβαδού 33.093,75 τ.μ.,** ως και για τη λειτουργία συνοδών μηχανολογικών εγκαταστάσεων επεξεργασίας βωξίτη δυναμικότητας περίπου **5.000 τη ετοίμων προϊόντων / 8ωρο**.

Σημειώνεται δε ότι η εταιρία ΕΛΜΙΝ Α.Ε. κατέχει συνολικά 14 οριστικές μεταλλευτικές παραχωρήσεις που καλύπτουν όλη την Οίτη, ισχύος 100 ετών, ως διάδοχος της προκατόχου εταιρίας με την επωνυμία «Μεταλλεία Βωξίτου Ελευσίνας Α.Ε.», η οποία ξεκίνησε την εξορυκτική δραστηριότητα στην Οίτη το 1957, **χωρίς σχεδιασμό με γνώμονα μόνο την ύπαρξη κοιτασμάτων,** με αποτέλεσμα την πρόκληση αλλοιώσεων στο φυσικό περιβάλλον της περιοχής, κυρίως με τις εναλλασσόμενες εκσκαφές, τα μέτωπα σηράγγων (στοών) και τις εκτεταμένες εναποθέσεις στείρων υλικών ως και την κατάληψη ή την αποψίλωση τμημάτων δασών και δασικών εκτάσεων, τη διακοπή της φυσικής συνέχειας του φυσικού αναγλύφου και την αλλαγή των φυσικών γεωμορφολογικών διεργασιών (βλ. σχετικά, Mertzanis A., Karetsos G., Smyrni V., Efthimiou G., and Zakinthinos G., National Park of Iti: environmental and geomorphologikal impacts form the mining aktivity (Greece), σε Δελτίο της Ελληνικής Γεωλογικής Εταιρίας, τόμ. XXXVII 2007, Πρακτικά 11^{ου} Διεθνούς Συνεδρίου, Αθήνα, Μάρτιος 2007).

Σήμερα η εταιρεία ΕΛΜΙΝ Α.Ε. εκμεταλλεύεται στην Οίτη τα υπόγεια μεταλλεία «Δύο Βουνά», «Κοκκινόβραχος», το οποίο μάλιστα εμπίπτει κατά τα 2/3 αυτού εντός του πυρήνα του εθνικού δρυμού Οίτης και «Ψωμούλα»,

ενώ προσφάτως με την με αριθμ. πρωτ. 126195/1190/4.5.2011 απόφαση των Υπουργών Περιβάλλοντος Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής και Πολιτισμού και Τουρισμού ενεκρίθη η επέκταση των μεταλλευτικών δραστηριοτήτων της εν λόγω εταιρίας και σε άλλες θέσεις στην Οίτη, ήτοι στις θέσεις «Καραβάκι» και «Χάνι Παπαμίχου».

Σε συνάρτηση δε με τα ανωτέρω δέον να αναφερθεί ότι η ως άνω εταιρία ΕΛΜΙΝ Α.Ε. είναι 100% εξαγωγική εταιρία.

Επομένως εκ πάντων των ανωτέρω προκύπτει ότι εν προκειμένω δεν πληρούνται οι προαναφερθέντες αυστηρότατοι όροι, υπό τους οποίους και μόνο κατ' εξαίρεση είναι ανεκτή η εξορυκτική δραστηριότητα σύμφωνα με την πρωτοποριακή νομολογία του Ε' Τμήματος του Σ.τ.Ε.

Δεδομένου ότι η περί ης πρόκειται εξορυκτική δραστηριότητα εχώρησε στο παρελθόν και συνεχίζεται και σήμερα άναρχα, χωρίς κανένα μέτρο, με αποκλειστικό γνώμονα την ύπαρξη κοιτασμάτων και χωρίς να ληφθεί υπόψη η σπανιότητα του μεταλλεύματος, τα συνολικά αποθέματα αυτού, η ανάγκη διαφύλαξης επαρκών αποθεμάτων για τις επόμενες γενεές ως και της διατήρησης επαρκούς αποταμιεύματος μέχρι της εξευρέσεως αναλόγου χρησιμότητος ανανεωσίμων πόρων.

Επιπροσθέτως η εν λόγω καταστροφική για τον ορεινό όγκο της Οίτης εξορυκτική δραστηριότητα διενεργείται για την κάλυψη αποκλειστικά και μόνο ξένων αναγκών ως και για την ικανοποίηση ιδιωτικών οικονομικών συμφερόντων, χάριν των οποίων αναλώνεται πολύτιμο φυσικό κεφάλαιο.

Επομένως η προσβαλλομένη υπουργική απόφαση με την οποία επετράπη η συνέχιση της διενεργουμένης ήδη από τα τέλη της 10ετίας του 1960 από την αρχική εκμεταλλεύτρια εταιρία εξορύξεως βωξίτη στις θέσεις Δύο Βουνά και Κοπρισιές του ορεινού όγκου της Οίτης ως και η λειτουργία συνοδών μηχανολογικών εγκαταστάσεων επεξεργασίας βωξίτη σε ευαίσθητο παράκτιο οικοσύστημα, κατά τα ευθύς κατωτέρω ειδικότερον αναφερόμενα, είναι μη νόμιμη και ακυρωτέα ως αντικειμένη στην ανωτέρω κατοχυρωμένη τόσο στο Διεθνές όσο και στο Συνταγματικό Δίκαιο (άρθρο 24) αρχή της βιωσιμότητας.

III. Περαιτέρω το άρθρο 24 του Συντάγματος το οποίο προστατεύει το φυσικό περιβάλλον, χερσαίο και θαλάσσιο, προκειμένου περί των τελευταίων

αναφέρεται όχι απλώς στον αιγιαλό και στην παραλία αλλά στα παράκτια οικοσυστήματα (ΣτΕ 3346/1999), τα οποία δύνανται να εκτείνονται και πέραν της παραλίας, στην περιοχή το παλαιού αιγιαλού και απώτερον ακόμα, αν τούτο επιβάλλεται από τή φύση τους.

Η νομολογία του ΣτΕ ερμηνεύοντας το ως άνω άρθρο 24 του Συντάγματος υπό το φως των οδηγιών της Agenda 21, έκρινε ότι τα παράκτια οικοσυστήματα ως ευπαθή (ΣτΕ 978/2005), χρήζουν αυξημένης προστασίας (ΣτΕ 1500/2000) και είναι δεκτικά μόνον ηπίας διαχειρίσεως και αναπτύξεως, η οποία και μόνο τυγχάνει βιώσιμη (ΣτΕ 1790/1999, 1129/1999, 3344/1999).

Η εκτέλεση τεχνικού έργου επί των παρακτίων οικοσυστημάτων επιτρέπεται μόνο εφόσον τούτο εμπίπτει στην έννοια της ήπιας διαχείρισης, εξυπηρετεί δημόσιο συμφέρον και είναι βιώσιμο. Η βιωσιμότητα ενός έργου προκύπτει από τη χωροθέτηση του, τους όρους της γενικής περιβαλλοντικής μελέτης που το προβλέπει και την ένταξη του στο συνολικό προγραμματισμό της επέμβασης στην ακτή (ΣτΕ 327/1999). Επιπλέον η συνταγματική προστασία των παράκτιων οικοσυστημάτων περιλαμβάνει την κατά το φυσικό προορισμό χρήση τους και ιδίως τη διασφάλιση του δικαιώματος της ελεύθερης πρόσβασης σε αυτά σε όλους καθώς επίσης και την κατά προορισμό κοινοχρησία αυτών. Κατά συνέπεια αποκλείονται χρήσεις, οι οποίες εμποδίζουν την κατά προορισμό χρήση των χώρων αυτών, δηλαδή της ελεύθερης και ανεμπόδιστης επίσκεψης, παραμονής, διέλευσης και κολύμβησης (ΣτΕ 3346/1999).

Επομένως όπως προκύπτει εκ των ανωτέρω στα παράκτια οικοσυστήματα επιτρέπονται μόνο ήπιες χρήσεις, που συνάδουν με το χαρακτήρα τους ως κοινοχρήστων και δεν παρεμποδίζουν την ενάσκηση τοὺ σχετικού δικαιώματος χρήσης αυτών, το οποίο απορρέει τόσο από το άρθρο 24 του Συντ. όσο και από το κατοχυρωμένο στο άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος και στο άρθρο 57 του Αστικού Κώδικα δικαίωμα στην προσωπικότητα.

IV. Εξάλλου η Ευρωπαϊκή Ένωση ενόψει της μεγάλης περιβαλλοντικής, οικονομικής, κοινωνικής, πολιτισμικής και ψυχαγωγικής σημασίας της παράκτιας ζώνης για την Ευρώπη, της μοναδικότητας της βιοποικιλότητας των παράκτιων ζωνών από απόψεως χλωρίδας και πανίδας, της συνεχούς

υποβάθμισης των συνθηκών στις ευρωπαϊκές παράκτιες ζώνες και του αυξανόμενου κινδύνου που διατρέχουν εξαιτίας των κλιματικών μεταβολών, της αύξησης του πληθυσμού και της εξέλιξης των οικονομικών δραστηριοτήτων και της κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω αναγκαιότητας εφαρμογής μίας περιβαλλοντικά αειφόρου, οικονομικά δίκαιης, κοινωνικά υπεύθυνης και πολιτισμικά ευαίσθητης διαχείρισης των παράκτιων ζωνών υιοθέτησε τη Σύσταση 2002/413 της 30ης Μαΐου 2002 «σχετικά με την εφαρμογή στην Ευρώπη της ολοκληρωμένης διαχείρισης των παράκτιων ζωνών».

Με την ως άνω σύσταση συστήνεται στα κράτη - μέλη η υιοθέτηση μίας στρατηγικής προσέγγισης όσον αφορά το σχεδιασμό και τη διαχείριση των παράκτιων ζωνών τους, που βασίζεται μ.α. στην προστασία του παράκτιου περιβάλλοντος και στην αειφόρο διαχείριση των φυσικών πόρων τόσο του θαλάσσιου, όσο και του χερσαίου στοιχείου της παράκτιας ζώνης, στην αναγνώριση της απειλής που συνιστούν οι κλιματικές μεταβολές για τις παράκτιες ζώνες, σε κατάλληλα και οικολογικώς υπεύθυνα μέτρα προστασίας των ακτών, στην παροχή κατάλληλων και προσιτών εκτάσεων για το κοινό, τόσο για την αναψυχή, όσο και για την αισθητική απόλαυση και στη βελτίωση του συντονισμού των δράσεων, που αναλαμβάνουν όλες οι ενδιαφερόμενες αρχές.

Τα κράτη - μέλη καλούνται να χαράξουν εθνικές στρατηγικές εφαρμογής της ολοκληρωμένης διαχείρισης των παράκτιων ζωνών επί τη βάσει συγκεκριμένων αρχών [συμμετοχή όλων των ενδιαφερομένων μερών (οικονομικοί και κοινωνικοί εταίροι, οργανώσεις που αντιπροσωπεύουν τους κατοίκους παράκτιων ζωνών, μη κυβερνητικές οργανώσεις και ο επιχειρηματικός τομέας) στη διαδικασία διαχείρισης, συμμετοχή των αρμόδιων διοικητικών φορέων σε εθνικό, περιφερειακό και τοπικό επίπεδο, διατομεακή ολοκλήρωση, διαχείριση επί τη βάσει ευρείας σφαιρικής προοπτικής (θεματικής και γεωγραφικής) λαμβάνουσας υπόψη την αλληλεξάρτηση και ανομοιότητα των φυσικών συστημάτων και των ανθρωπίνων δραστηριοτήτων, που επηρεάζουν τις παράκτιες περιοχές καθώς και επί τη βάσει μακροπρόθεσμης προοπτικής, λαμβάνουσας υπόψη την αρχή της

προφύλαξης καθώς και τις ανάγκες των σημερινών και των μελλοντικών γενεών). (Σχετικά με τα ανωτέρω βλ. Εισαγωγή, Κεφάλαιο Ι και ΙΙ της ως άνω υπ' αριθμ. 2002/413 Σύστασης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου).

Περαιτέρω η κοινοτική οδηγία 2001/42 «σχετικά με την εκτίμηση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων και προγραμμάτων», η οποία ενσωματώθηκε στην ελληνική έννομη τάξη με την Υπουργική Απόφαση 107017/2006 (ΦΕΚ Β΄1225/5.9.2006), καθιερώνει την υποχρέωση εκτίμησης των περιβαλλοντικών επιπτώσεων σχεδίων και προγραμμάτων εθνικού, περιφερειακού, νομαρχιακού, ή τοπικού χαρακτήρα, που ενδέχεται να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον, όταν βρίσκονται ακόμη στο στάδιο του σχεδιασμού και του προγραμματισμού.

Είναι προφανές ότι έργα και δραστηριότητες που αναπτύσσονται στις παράκτιες ζώνες εμπίπτουν υποχρεωτικά στο πεδίο εφαρμογής της ως άνω οδηγίας, η οποία ανάγεται σε σημαντικό εργαλείο για την επίτευξη της βιώσιμης ανάπτυξης των περιοχών αυτών.

Με την προσβαλλομένη κοινή υπουργική απόφαση ενεκρίθησαν περιβαλλοντικοί όροι για τη λειτουργία των συνοδών μηχανολογικών εγκαταστάσεων θραύσης - ταξινόμησης βωξίτη στην παραθαλάσσια θέση «Μαυρογαίες» του Δ.Δ. Αγίας Μαρίνας Δήμου Στυλίδας.

Η ως άνω χρήση δεν εμπίπτει στην έννοια της ήπιας διαχείρισης, η οποία και μόνο επιτρέπεται στα παράκτια οικοσυστήματα, σύμφωνα με το αυξημένο συνταγματικό καθεστώς προστασίας αυτών.

Επιπλέον δεν είναι συμβατή με την βασική αποστολή των εν λόγω οικοσυστημάτων, ήτοι με την εξυπηρέτηση της επικοινωνίας του ανθρώπου με τη θάλασσα και άρα έρχεται σε αντίθεση με τις επιταγές του Συντάγματος, κατά τα ανωτέρω, υπό στοιχείο ΙΙΙ του παρόντος αναφερόμενα.

Πέραν αυτού η προσβαλλομένη κοινή υπουργική απόφαση περί εγρίσεως περιβαλλοντικών όρων για τη λειτουργία εγκαταστάσεων επεξεργασία βωξίτη σε παραθαλάσσια περιοχή αντίκειται στις ανωτέρω επιταγές του κοινοτικού δικαίου περί εφαρμογής από τα κράτη μέλη μίας περιβαλλοντικά αειφόρου,

οικονομικά δίκαιης, κοινωνικά υπεύθυνης και πολιτισμικά ευαίσθητης ολοκληρωμένης διαχείρισης των παράκτιων ζωνών.

Επομένως η ως άνω υπουργική απόφαση αντίκειται στις ανωτέρω εκτεθείσες επιταγές του κοινοτικού και του συνταγματικού δικαίου όσον αφορά την προστασία και τη διαχείριση των παράκτιων οικοσυστημάτων και ως εκ τούτου τυγχάνει και γι' αυτό το λόγο παράνομη και ακυρωτέα.

Επειδή νομιμοποιούμεθα στην υποβολή της παρούσης αιτήσεως μας δεδομένου ότι μεταξύ των σκοπών μας περιλαμβάνεται μεταξύ άλλων η προστασία των δασικών οικοσυστημάτων, η προστασία της αισθητικής του τοπίου, ο σεβασμός προς τη φύση και η προστασία της και η διατήρηση της φυσικής και πολιτιστικής μας κληρονομιάς ως ουσιαστικών στοιχείων της ζωής των επομένων γενεών (βλ. άρθρο 2 του Καταστατικού μας).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Και για όσους θέλουμε εν καιρώ προσθέσει.

Α Ι Τ Ο Υ Μ Ε Θ Α

1. Την αποδοχή της παρούσης αιτήσεως μας.
2. Την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως
3. Την επιστροφή του παραβόλου - και - την επιδίκαση της δικαστικής μας δαπάνης εις βάρος των αντιδίκων.

Αθήνα, 27. Μαΐου 2011

Η πληρεξουσία δικηγόρος

ΙΩΑΝΝΑ ΧΡ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΔΝ
ΚΡΑΤΙΝΟΥ 7 • Τ.Κ. 105 51 ΑΘΗΝΑ
ΑΦΜ: 035327371 • ΔΟΥ Α΄ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΗΛ./FAX: 210 3216758 • ΚΙΝ.: 6974 398291